

AKO POSTOJI BOG, ZAŠTO NEVINI STRADAJU?

Ovo je jedna od najkopleksnijih tema. Mnogi ljudi su išli stazom ka Bogu do jedne određene granice, a kada se razgovaralo o ovoj temi, vrlo često su odustajali. Najveći skeptici i kritičari religije navodili su upravo ove argumente u prilog činjenice da Bog ne postoji. Ti argumenti idu otprilike ovako: Ako postoji Bog, koji je svemoguć, zašto onda nevina deca stradaju, zašto nevini ljudi stradaju? Ako je On sveznajuć, zar nije mogao pronaći neko drugo rešenje za situaciju na ovoj planeti?

Taj problem postoji i do današnjeg dana. Sve dok je u pitanju život nekog drugog, mi vrlo malo o tome razmišljamo, ali kada smo mi u pitanju, kada se bolest ili smrt nađe u našoj porodici, onda ljudi sasvim drugačije razmišljaju. Hiljade uzvika svakoga dana upućeno je Bogu: „O, zašto Bože, ako te ima? Zašto?“

Mi ćemo pokušati da damo biblijski odgovor na ovo pitanje i nadamo se da ćemo bar delimično shvatiti Božji odgovor na ovaj problem.

Život je jedna vrlo kompleksna realnost. Sa jedne strane život buja, dolazi proleće, tu su ptice, pupoljci, drveće, a sa druge strane čelična ruka smrti je prisutna u toj lepoti prirode. Šta se dogodilo? Odakle smrt? „Ako te ima, Bože, zašto?“ I knjiga za koju se smatra da je prva napisana u Bibliji, Knjiga o Jovu, tretira problem ljudske patnje i ljudskog bola.

Mi ćemo ovde pokušavati polako da otvaramo ovaj predmet i da vidimo šta nam Biblija o tome kaže. Možda je dobro da krenemo od činjenice da je Bog, kada je stvarao svet, imao pred sobom dve mogućnosti. Prva mogućnost je bila da bića koja će stvoriti budu roboti. Šta to znači? Znamo šta su roboti. Dovoljno je samo da pritisnemo dugme i robot reaguje i deluje kako god mi to zamislimo.

Postojala je i druga mogućnost koju je Bog imao, a to je da stvori bića sa slobodnom voljom odlučivanja. Međutim, stvaranje bića sa slobodnom voljom odlučivanja uključuje u sebe rizik, veliki rizik. Ako se stvori robot, mi znamo da možemo upravljati njegovim akcijama. Ali ako se stvori biće sa slobodnom voljom odlučivanja, postoji rizik da to biće u jednom trenutku svoga postojanja može jednostavno reći Bogu: „Ja želim ići nekim svojim vlastitim putem. Tvoji putevi, Bože, mene više ne interesuju.“

Bog se ipak odlučio, kao što znamo iz Biblije, da stvori bića sa slobodnom voljom odlučivanja. Zašto? I danas, ako imate dva bića, da bi postojala radost u tom odnosu, da bi taj odnos bio smisaon, da bi postojala sreća, mora postojati kategorija koju mi nazivamo „sloboda“. Mi znamo da i danas, recimo u braku gde nema slobode, vrlo često nema ni radosti, ni ljubavi, ni sreće. Zbog toga, na osnovu biblijskog izveštaja, sloboda je neophodan uslov da bi postojala radost, ljubav i sreća.

Pitanje koje se često postavlja jeste: „Zašto je, na kraju krajeva, Bog odlučio da stvori čoveka?“ Mi nemamo na ovo pitanje konkretan i direktan odgovor u Bibliji, ali na osnovu različitih indikacija možemo dati odgovor. Možemo postaviti sledeće pitanje: Zašto roditelji odlučuju da imaju decu? Da li u današnjim uslovima roditelji imaju neku materijalnu korist od te svoje dece? U većini slučajeva nemaju. Zašto roditelji onda ipak žele da imaju decu? Pa zato da im se raduju, da uživaju u zajednici sa njima. Iskustvo je mnogih roditelja da nije bilo većeg i radosnijeg događaja u njihovom životu od onog kada su dobili dete. Ako postoji ljubav u roditeljima, u nama, to je samo bleđa slika ljubavi koju je Bog imao prema stvorenjima kada je stvarao, jer mi smo stvoreni prema Božjem obličju.

Kada je, dakle, Bog stvarao ljude, stvorio ih je da se raduje, da uživa u zajednici sa njima, da

postoji ljubav u tom odnosu. To je jedini racionalni odgovor koji možemo dati. Da bi postojala ljubav i da bi postojala sreća u tom odnosu, morala je postojati sloboda.

Biblija govori o tome da je Bog u jednom trenutku stvorio biće koje zovemo „Lucifer“. Ime „Lucifer“ dolazi od dve grčke reči: „luks“ što znači „svetlo“, i „fero“ što znači „nositi“. Ime „Lucifer“ znači „Svetlonoša“. Ovo je svakako smislaono ime, kao i mnoga druga imena, i označava kakvo je to biće bilo. To je bilo biće koje je odražavalo svetlost. Svetlost je simbol jasnoće, čistote, ljubavi. I Bog je stvorio jedno sjajno biće.

Međutim, taj Lucifer je, na osnovu biblijskog teksta, u jednom trenutku istorije svemira odlučio da više ne živi u zajednici sa Bogom. Zato ćemo videti kako Biblija objašnjava taj svemirski događaj. Prvi izveštaj koji ćemo čitati nalazi se u Knjizi proroka Jezekilja, 28. poglavlje, od 12. stiha: „Sine čovečiji, nariči za carem Tirskim, i reci mu...“ Ovde se spominje car Tirski, i mi smo već govorili o proročanstvu o Tiru. Zato je potrebno odmah da kažemo da car Tirski predstavlja Lucifera. To je čest slučaj da određene istorijske ličnosti ili događaji ili institucije postaju „tip“. Tako car Tirski postaje tip jedne druge realnosti, kao što ćemo videti iz teksta. On postaje tip samoga Lucifera ili Sotone.

Zanimljivo je da Biblija govori o tome da i mi ljudi danas u sebi možemo imati dva lika. Na primer, kada Hristos govori o očinstvu, On kaže: „Vi ste sinovi Đavola.“ Drugima kaže: „Vi ste sinovi Božji.“ Dakle, i danas postoji to dvostruko očinstvo. U istoriji su takođe postojali događaji ili ličnosti koji su tip nekih drugih realnosti, a u ovom slučaju samoga Sotone ili Lucifera.

Pogledajmo tekst: „Sine čovečiji, nariči za carem Tirskim, i reci mu: ‘Ovako veli Gospod: ‘Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i sasvim si lep. Bio si u Edemu, vrtu Božjem, pokrivalo te je svako drago kamenje“, i onda se nabraja i iznosi lepota, svetlost, mudrost i savršenstvo tog bića kojeg je Bog stvorio.

14. Stih: „Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš.“ Heruvim je jedna kategorija anđela. Dakle, ovde nam se kaže ko je bio taj Lucifer. On je bio anđeo heruvim, pomazan ili određen da zaklanja. Heruvimi zaklanjači, na osnovu drugih tekstova Biblije, su anđeli ili stvorenja koja su u samoj Božjoj prisutnosti.

Tekst dalje kaže: „I ja te postavih, ti beše na svetoj gori Božjoj...“ (‘Sveta gora Božja’ je mesto u svemiru gde Bog prebiva.) „... ti hođaše posred kamenja ognjenoga. Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom.“

Ovo je vrlo zanimljiv tekst. Biblija kaže: „Bio si mudar, bio si savršen, ali ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom.“ Još jedanput da ponovimo, ovde se govori o biću koje se zove Lucifer. Za sada je to car Tirski, koji je očigledno ovde simbol nekog drugog.

Zašto mi smatramo da nije reč o caru Tirskom, nego da je reč o jednom drugom biću koje mi zovemo Lucifer? Na osnovu čega? Da li imamo pravo na jednu takvu interpretaciju? Smatramo da imamo. Na primer, car Tirski nikada nije bio u Edemu, vrtu Božjem, nikada nije bio heruvim, nikada nije hodao po svetoj gori Božjoj, nikada nije bio savršen na putevima svojim. Očigledno je, dakle, da biblijski pisac polazi od lokalnog i govori o univerzalnom. Lokalni car, jedna istorijska ličnost, postaje simbol ili tip samoga Lucifera ili Sotone. To je prvi tekst.

Drugi tekst je zapisan u knjizi proroka Isaije. Dakle, iz Knjige proroka Jezekilja samo saznali da je Lucifer, ili car Tirski koji njega predstavlja, pokvario mudrost svoju svetlošću svojom. Možda ćemo iz Knjige proroka Isaije dobiti još kompletniji odgovor na pitanje: Ko je Lucifer ili Sotona? U 14. poglavlju, od 12. do 14. stiha se kaže:

„Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? Kako se obori na zemlju, koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: ‘Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na Gori

zbornoj, na strani severnoj, izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se sa Višnjim.“

Sa kim će se izjednačiti? Sa Višnjim. Dakle, sa Bogom.

Ovde saznajemo nešto više o tom prvom grehu koji je nastao u svemiru, grehu za koji verujemo da je prouzrokovao sve druge probleme u svemiru.

Postoji dakle, na osnovu Biblije, Bog koji je apsolutan na svim poljima, koji je garancija stabilnosti, harmonije i postojanja svemira. Druga bića koje je Bog stvorio nazivamo „stvorenja“. Stvorenja nikada ne mogu biti Stvoritelj, jer stvorenja nemaju apsolutnu slobodu, stvorenja nisu sveznajuća. Mi ćemo kasnije reći nešto više o stvorenjima, ali za sada je bitno da uočimo da stvorenja mogu biti savršeno srećna jedino u stanju u kome se nalaze.

Međutim, za Lucifera se kaže da je u jednom trenutku pokušao da on sam bude Bog, da se izjednači sa Višnjim. Možda se nekome čini da je ovo stari izveštaj, ali to se događa svakoga dana u našim životima. Prvobitni greh koji se dogodio u svemiru, u srcu Lucifera, zbiva se svakodnevno u našem srcu. Uvek kada želimo da mi sami budemo kreatori svoga života i kada zanemarujemo u potpunosti ono što je Bog kazao, mi stavljamo sebe na mesto Boga.

Postojala je velika krilatica za vreme Fojerbaha i Marksa: „Homo homini deus est“, ili „Čovek je čoveku bog“. Dakle, „sve je u rukama čoveka, čovek je u stanju da reši sve svoje probleme i čovek će ih rešiti“. Sada se možda o tome više ne govori, ali do pre samo dvadesetak godina bilo je: „Tehnika će rešiti probleme čoveka! Nauka će rešiti sve probleme ljudskoga bića!“, da bi čovek na kraju ovoga veka stajao umoran, začuđen. Ne samo da mu nauka i tehnika nisu doneli rešenja, nego su doneli mnogobrojne probleme. Nije čovek čoveku bog. Da bi čovek bio srećan u svom životu, on mora poštovati Božje postojanje i samo u jednom takvom odnosu on može biti srećan.

Prvobitni greh o kome se ovde govori jeste želja čoveka ili bića, stvorenja, za autonomijom, za nezavisnošću od Boga. Ali, čovek ne može postojati nezavisno od Boga. To je pusta želja za autonomijom, koja vodi u tragediju, u smrt, u propast. To je biblijski stav.

Biblija na jedan ovakav način objašnjava prvu pojavu zla u svemiru. I šta se onda dogodilo u svemiru? Otkrivenje Jovanovo, poslednja knjiga u Bibliji, 12. poglavlje, 7. stih:

„I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli Njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njezini.“ (Mihajlo u Bibliji predstavlja samoga Isusa Hrista. „Mikael“ je jevrejska reč koja znači „ko je kao Bog“.) Tekst dalje kaže, 8. stih:

„I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu.“ Kome se to nije našlo mesto na nebu? Aždahi i anđelima njezinim. 9. stih: „I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove Đavo i Sotona, koja vara sav vasioni svet, zbačena bi na zemlju, i anđeli njezini zbačeni biše s njom.“

12. stih: „Zato veselite se nebesa i vi koji živite na njima...“ (Ovde Biblija jasno kaže da postoje i druge planete u svemiru na kojima žive stvorenja.) „... teško vama koji živite na zemlji i moru, jer Đavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima.“

Dakle, Biblija jasno kaže da je došlo do rata na nebu, kada je došlo do sukoba između Boga i jednog stvorenja koje se zvalo Lucifer. Kakve je prirode taj rat bio, mi ne znamo. Biblija dalje kaže da je aždaha ili Sotona ili Lucifer, bio zbačen na ovu Zemlju sa svojim anđelima: „Teško vama koji živite na zemlji i na moru, jer Đavo siđe k vama i vrlo se rasrdio, veselite se vi koji živite na drugim planetama.“ Toliko za sada o ratu u svemiru i o pojavi greha u svemiru.

Ako idemo malo dalje, postavimo sebi pitanje: Kako je došlo do pojave zla na ovoj našoj planeti? Jedan čovek je pitao: „Zašto je Bog smatrao da je ova planeta smetlište na koju je bacao sve ono što nije valjalo u svemiru?“ Međutim, Bog nije svojevolumino zbacio Sotonu na ovu planetu. Prve stranice Biblije, 1. Knjiga Mojsijeva, 3. poglavlje, govore o tom dramatičnom događaju.

Od 1. stiha tekst kaže: „Ali zmija bijaše lukava mimo sve zveri poljske, koje stvori Gospod, pa

reče ženi: 'Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakoga drveta u vrtu?' A žena reče zmiji: 'Mi jedemo roda sa svakoga drveta u vrtu. Samo sa onoga drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete.' A zmija reče ženi: 'Nećete vi umreti, nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi', (ponovo želja da čovek postane Bog), „i znati što je dobro, što li zlo.' I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati, i da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra roda s njega i okusi, pa dade mužu svojemu, te i on okusi. Tada im se otvoriše oči i videše da su goli, pa spletoše lišća smokova i načiniše sebi pregače. I začuše glas Gospoda koji iđашe po vrtu, i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda među drveta u vrtu. A Gospod viknu Adama: 'Gde si?' A on reče: 'Čuh glas tvoj u vrtu pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih'."

Ovaj tekst je pun dubokog smisla. Ovde je zmija medijum ili predstavnik samoga Sotone i ovaj dijalog koji se vodio između Eve i Sotone vrlo je značajan. Postoje mnogi detalji o kojima sada nećemo govoriti, ali mi ćemo pokušati da rezimiramo ove misli.

Svi biblijski teolozi gledaju na ovaj greh koji se dogodio u Edemskom vrtu, kao na neku vrstu pada. Naime, čovek se nalazio u jednom drugom stanju savršenstva. Posle greha protiv Boga, čovek je pao na jedan niži stepen postojanja. On je izgubio ono što se u teologiji naziva „prvobitna pravednost“. Čovek se u početku nalazio u stanju prvobitne pravednosti, i željom da on bude Bog, da se izjednači sa Višnjim, čovek gubi tu prvobitnu pravednost i pada na jedan niži nivo postojanja. To je prva misao.

Druga misao jeste, da pre nego što je čovek sagrešio, okolina u kojoj se on nalazio, Edemski vrt ili prostor koji je Bog stvorio za čoveka, bio je savršen. Ništa nije bilo oko čoveka ili u samom čoveku što bi ga navelo da učini ovaj greh. Jedan teolog kaže: „Nije postojao nijedan 'ton skandalon' (što znači 'kamen spoticanja') koji je Bog namerno stavio pred čoveka da bi učinio greh. Sve je bilo savršeno.“ Kada Biblija opisuje Božje stvaranje, kaže se: „I sve beše dobro veoma.“

Zatim, dobro je naglasiti da je ljudska priroda bila savršena. Ništa joj nije nedostajalo i sve je odlično funkcionisalo. Biblija kaže da je čovek bio načinjen po Božjem obličju, i po svojoj spoljašnjosti i po svojoj unutrašnjosti. Zapovesti Božje nisu bile strane ljudskoj prirodi. One su bile deo čoveka, deo njegove prirode. Jedan autor kaže: „Njegove racionalne snage su bile svete i sretne.“

Dakle, danas kada mi razmišljamo i koristimo svoj um, imamo često problema da dođemo do pravih zaključaka. Kada je Bog stvorio čoveka, njegove umne moći bile su savršene. Međutim, čovek je trebalo da razvija svoj odnos sa Bogom, odnosno da razvija svoj karakter. Kao, na primer, kada govorimo o odnosu dvoje mladih. Oni kada se upoznaju, oni su savršeni u svojoj ljubavi, ali to međusobno poverenje će se izgrađivati postepeno kroz život, putem različitih sukcesivnih malih ispita. Slično je i čovek mogao da izgrađuje svoj karakter. Dakle, čovek nema zatvorenu prirodu i Bog ga je tako stvorio da može da se razvija kroz celu večnost.

Cilj ljudskoga života, na osnovu Biblije, jeste putovanje, putovanje koje je ispunjeno novim saznanjima kroz celu večnost. Čovek je, dakle, mogao da razvija svoj odnos sa Bogom, i taj odnos je mogao da bude sve potpuniji i potpuniji, savršeniji.

I mi smo čitali da je Bog postavio jedan test. To je bilo drvo poznanja dobra i zla. Mnogi smatraju da je to bio kamen koji je Bog namerno postavio da bi naši praroditelji pogrešili. Smatramo da to nije ispravno objašnjenje ovog događaja. Problem nije bio u drvetu, problem je bio u ljudima, u njihovom odnosu prema Bogu. Ako posmatramo taj problem greha, i to je suština ovog poglavlja, zašto je onda čovek pogrešio? Ako je sve bilo savršeno, ako je sve dobro funkcionisalo, šta je to onda što je prouzrokovalo želju čoveka da se izjednači sa Bogom?

Prva stvar koju bi ovde trebalo naglasiti, kada govorimo o grehu ili zlu, jeste da mi pretpostavljamo da zlo ili greh ima neku vrstu zakonitosti u sebi. Mi obično tražimo zakonitosti u realnostima koje nas okružuju. Na žalost, zlo nema u sebi zakonitosti. Zlo je jedna čudna realnost.

Drugo, kada govorimo o prvobitnom grehu kojeg su učinili Adam i Eva, smatramo da taj greh možemo shvatiti svojim racionalnim kategorijama i da ga možemo razumeti. Stotine hiljada teologa tokom vekova je zaključivalo da zlo nije racionalna kategorija i da se ne može objasniti umnim putem. Neko je kazao: „Ako bismo mogli da putem logike objasnimo zašto je Lucifer, ili zašto su Adam i Eva pogrešili, mi bismo mogli opravdati to njihovo zlo koje su učinili.“ Ne postoje racionalne strukture u samom činu greha.

Kada govorimo o zlu, mi često smatramo da zlo pripada uzročno-posledičnom polju realnosti. Mi bismo želeli da kažemo: „Nešto je postojalo u Edemskom vrtu, neki uzrok je postojao u čoveku ili vrtu, koji je učinio da čovek pogreši.“ Međutim, biblijski gledano, zlo nema uzrok svog postojanja, ne pripada uzročno-posledičnom redu stvari. Jedan autor kaže: „Greh je zagonetka, tajna.“ Jedan drugi autor kaže da je greh realnost „sui dženeris“, što znači - jedina takva realnost u svemiru. Greh se ne može uporediti ni sa čim i ni sa kim. Takođe, greh nema ontološku realnost i mi ne možemo reći da je greh, na primer, sto ili mikrofoni, ili ovo ili ono. Greh je realnost „sui dženeris“. Ta realnost ne pripada uzročno-posledičnom redu stvari. Ona je neuporediva ni sa čim i ni sa kim.

Jedan profesor, koji se zove Pol Rikar, dobar je deo svog života posvetio izučavanju fenomena greha ili zla. Šta je to greh? On je došao do sledećih zaključaka. Pol Rikar kaže: „Greh je razaranje. Kad je Bog stvarao svet, On ga je stvarao ‘ex nihilo’, ili iz ničega je stvarao nešto, a greh je obrnuti proces: greh od nečeg stvara ništa. Greh je razaranje, greh je aktivni razarajući princip koji razara čoveka. On je princip suprotan stvaranju.“

Na primer, kada čitamo prve stranice Biblije, nalazimo te poznate reči: „I reče Bog: ‘Neka bude svetlost’.“ To su te čuvene reči u teologiji: „Dabar Elohim.“ Kada Bog nešto kaže, ono postaje, iz ničega postaje nešto. „Dabar Elohim“, i postaje svetlost. Greh, na osnovu Pola Rikara, je suprotan proces. Greh od nečeg što je Bog već stvorio, stvara ništa.

Drugo što kaže Pol Rikar jeste: „Greh je samoubilačka sila.“ Šta to znači? To znači da on jede sam sebe. Kada završi da uništava samoga sebe, on umire, i to je najveća kontradikcija greha. Jedan drugi autor je kazao da se greh u istoriji čovečanstva množio kao lančana reakcija, i mi vidimo da proces degradacije čovečanstva ide uzlaznom putanjom. Ako je evolucija tačna, onda bi čovečanstvo trebalo da ide uzlaznim putem. Međutim, Biblija, a i konkretni rezultati ljudskog života pokazuju da čovečanstvo ide na dole.

Greh se množio u istoriji čovečanstva. Jedan drugi autor je kazao da je greh kao grudva snega koju čovek baci sa vrha planine, a u podnožju ona postane čitava lavina. Greh je samoubilačka sila. Pol Rikar kaže: „Mržnja ne uništava samo objekt mržnje, nego uništava i subjekt mržnje. Bilo kakav prekršaj moralnih zakona ne uništava samo okolinu, nego uništava i samog čoveka. Bilo kakav greh ili bilo kakvo zlo koje čovek čini deluje samoubilački na njega samoga.“

Pol Rikar takođe spominje i jednu drugu dimenziju greha, a to je dimenzija prljanja. Evo šta on kaže: „Kada ljudska bića postanu svesna da su učinila greh, u njima se javlja želja za očišćenjem.“ Kada je čovek svestan da je učinio nešto što nije dobro, on jednostavno oseća u sebi nezadovoljstvo, mi kažemo „griža savesti“, oseća da je prljav i želi da se očisti od toga što je učinio. To znači da čovek ima bitnu strukturu, ima duhovni skelet, ima prirodu koju je Bog ugradio u njega, koja je ili oslabljena ili je u boljem stanju, i koja reaguje kada čovek učini greh.

Greh je, dakle, prljanje, i čovek ima želju ili potrebu za očišćenjem. Na žalost, čovek ne može otići u apoteku, kupiti lek, popiti ga i reći: „Sve je u redu.“ Postoji samo jedno Biće u svemiru koje

nam može dati lek da bismo se očistili.

Dalje, Pol Rikar kaže da je druga dimenzija greha - dimenzija zaveta. On kaže: „Biti čovek, znači biti u stanju zaveta prema Bogu.“ To znači, biti čovek podrazumeva biti u određenom odnosu prema Bogu. Samim tim što sam ja čovek, to znači da ja posedujem u svom biću tu bitnu strukturu ili duhovni skelet. Na taj način ja težim Bogu, samim rođenjem obećavam nešto Bogu. Biti čovek, znači obećati nešto Bogu, biti u stanju zaveta. Biti Bog, znači biti u stanju zaveta prema čoveku. Bog je obećao nešto čoveku. Kada čovek čini greh, on jednostavno kida te veze sa Bogom i zato se oseća prljavim, zato se oseća nelagodno u svojoj koži, zato želi da pobegne, zato oseća neurozu, zato oseća nemir i jednostavno želi da reši taj problem koji nosi u sebi. Pol Rikar kaže: „Greh je uljez u ljudsku realnost.“

Još jednom ćemo precizirati dva termina koja su ovde bitna: Svaki greh je zlo, ali svako zlo nije greh. Šta to znači? To znači, ako je neko imao roditelje koji su bili alkoholičari ili slično, i nasledio je neku bolest, on nije za to kriv. On nosi to zlo u sebi, on učestvuje u tom zlu, on pati zbog tog zla (ako se rodio sa određenim nedostacima), ali on nije kriv. To nije greh, to je zlo. Takav čovek nije prekršio nešto ili učinio nešto što bi ga učinilo krivim. Zato je svaki greh zlo, ali svako zlo nije greh.

Evo kako Biblija opisuje greh. Prvi izraz koji Biblija koristi za greh, recimo u Starom Zavetu, jeste reč „het“, što znači „promašiti, doživeti neuspeh“. To je akcija koja ne dostiže cilj. Drugim rečima, ako čovek kao ljudsko biće greši, to znači da je on promašio smisao svoga života, nije stigao na cilj, doživio je neuspeh kao ljudsko biće.

Drugi izraz koji Biblija koristi jeste „avon“, što znači „iskrivljenje, perverzija, distorzija“. Znači, postoji bitna priroda u čoveku, i čovek nešto iskrivljuje, ide drugim putem od onoga kojim bi trebalo da ide.

Treći izraz je „peša“ što znači „kršenje zavetnog obećanja“. Biti čovek, znači obećati Bogu, biti Bog, znači obećati čoveku. Biti Bog znači biti u stanju zaveta prema čoveku, a biti čovek znači biti u stanju zaveta prema Bogu. Iluzija je verovati da mi, kao ljudska bića, možemo biti slobodni, i živeti svoj život kako mi hoćemo. Mnogi ljudi kažu: „Ja ne želim služiti ni Bogu, ni nikome.“ To nije moguće. Za čoveka ne postoji srednji put. Čovek je stvoren da bude sa Bogom, čovek je stvoren da bude u zavetnom odnosu sa Bogom. Onog trenutka kada pokida taj zavet, čovek učestvuje u onome što Biblija naziva „peša“ - kršenje zaveta, distorzija, perverzija, promašaj, potpuni promašaj života, i čovek ne stiže do cilja.

Novi Zavet koristi drugačije izraze. Novi Zavet je pisan na grčkom jeziku i izraz koji se koristi za greh jeste „adikia“, što znači „činiti zlo, činiti nepravdu, činiti nešto što je suprotno od pravde“. Drugi izraz je „hamartia“, što znači „promašiti cilj, ići stranputicom“. To su načini kako Biblija opisuje zlo.

Sada ćemo se vratiti na sam početak. Lucifer je učinio zlo, čovek je učinio zlo, i s pravom se možemo pitati: Zašto je Bog onda stvorio čoveka, ako je to znao? Bog je znao šta će se desiti, Bog zna budućnost. Ako je Bog znao šta će čovek učiniti, zašto ga je stvorio? Ako je Bog znao da će Lucifer učiniti zlo, zašto ga je onda stvorio?

Druga stvar: Zašto Bog nije odmah uništio Sotonu? Time bi jednostavno uništio problem svih ubijanja, Aušvica, i svih koncentracionih logora sveta svih vremena.

Kada je zlo nastalo u svemiru, Bog je mogao odmah da uništi Sotonu, međutim, zamislite jednog oca koji ima petoro dece i jedno od te dece dođe k ocu i kaže: „Tata, tvoja pravila me apsolutno više ne interesuju, želim da idem svojim putem, želim da budem isto to što si i ti“, iako dete ima tek sedam, osam godina, nesvesno je i nezrelo. Ali, dete kaže: „Ja želim ići svojim putem, ne želim više da slušam ono što mi ti govoriš.“ A tata kaže: „Jel tako, sine?“ „Tako“, kaže sin. I otac uzme sekiru

i odseče mu glavu.

Da li možemo da zamislimo, šta bi druga deca mislila o tom ocu? Kazali bi: „Tiranin! Zašto mu nije dao neku drugu priliku? On je nepravedan, bez ljubavi.“ Ovaj odgovor nam pomaže da shvatimo zašto je Bog dozvolio da šest hiljada godina zlo postoji na ovoj planeti, zašto hiljade ubijene dece, milioni bolesnih ljudi koji žive na ovoj planeti.

Biblija tvrdi da smo mi gledanje celog svemira. Bog je jednostavno dopustio da se zlo razvija lančanom reakcijom, kao lavina sa vrha planine, i da zlo u potpunosti iskaže svoje pravo lice. Naravno, nama koji živimo na ovoj planeti nije tako jednostavno. Međutim, na osnovu Biblije, doći će dan kada će čovečanstvo doći u stanje samouništenja. Znači, zlo će dovesti čovečanstvo u stanje samouništenja. Kada zlo bude dostiglo tu kulminaciju, dakle stanje samouništenja, Bog će intervenisati.

Mi takođe moramo znati da je pred Bogom strahovito težak zadatak na kraju istorije sveta. Mi moramo znati da će Bog morati da uništi hiljade svoje dece. Biblija kaže da će ih biti kao pesak morskog dna kada dođe sud Božji. Kako će to Bog uspeti da učini, a da ne bude proglašen diktatorom? Zato je Bog dopustio da se zlo iskaže, da onog trenutka kada bude amputirao jedan deo ljudskih stvorenja, jednostavno svi, i oni koji su patili tokom vekova, mogu reći: „Pravedan si, o Bože.“

Zato na osnovu Biblije, svi oni na ovoj planeti koji budu pobedili u borbi sa zlom biće najveća dragocenost u svemiru, jer će biti živi svedoci. Oni su prolazili kroz patnje, kroz smrt, kroz bolesti, kroz sve moguće tragedije, i oni će znati kroz celu večnost da cene i da budu živi svedoci potrebe da svemir živi u skladu sa principima koji u njemu postoje.

Kada posmatramo ljude, mi vidimo samo jedan mali deo njih na ulicama. Drugi deo ljudi je u zatvorenim prostorijama, mračnim sobama i retko kad ih neko obiđe. Veliki broj ljudi na ovoj planeti pati već danas i nemaju nikog da ih obiđe, da ih poseti.

Zlo je zaista preveliko danas na ovoj planeti i mi imamo prilike da to gledamo svakoga dana na televiziji. Zašto nevini stradaju? Od kada je Sotona zbačen na ovu Zemlju, Hristos je kazao nešto vrlo zanimljivo. U Jevanđelju po Jovanu, 12. poglavlje, 31. stih: „Sada je sud ovome svetu, sad će biti isteran knez ovoga sveta napolje.“ Ko je taj knez ovoga sveta? 14. poglavlje, 30. stih: „Već neću mnogo govoriti s vama, jer ide knez ovoga sveta, i u meni nema ništa.“

Na osnovu Biblije, ko je knez ovoga sveta? Na osnovu Biblije, knez ovoga sveta je Sotona. Danas na ovoj planeti, na osnovu Biblije, vladaju principi Sotone. To su principi zla, mržnje, nasilja, nepravde, nemoralna. U molitvi „Oče naš“ Isus je kazao: „Neka Tvoja volja Bože bude na zemlji kao što je i na nebu.“ Šta nam govori ova rečenica? Govori nam da danas na ovoj Zemlji nije volja Božja. Zašto nevini stradaju? Zato što na ovoj planeti danas nema nikakve logike tražiti principe dobra, principe logike gde bi se sve događalo po uzročno-posledičnom redu stvari, što znači: ako činim dobro doživljuću dobro, ako činim zlo doživljuću zlo. Nevini stradaju jer danas na ovoj planeti više nema reda. Svi mi udišemo vazduh koji više nije čist, pijemo vodu, jedemo hranu koja je dosta zagađena i svi učestvujemo u patnjama ove planete.

Međutim, ono što možemo znati jeste da Bog pred našim patnjama nije ostao skrštenih ruku negde na nebu. I pre oko 2000 godina, Bog je u ličnosti Isusa Hrista sišao na ovu planetu i umro. On je podelio našu sudbinu. Ne samo to, On je omogućio da svi oni koji žele da pronađu spasenje iz situacije u kojoj se nalaze, mogu to učiniti.

Postoje dve reakcije kako reagujemo kada nas zlo snađe. Jedna jeste da neki ljudi kada ih zlo snađe odlaze od Boga i kažu: „Bože, gde si?“ Drugi ljudi drugačije reaguju i kažu: „Nevolja je tu jer danas na ovoj planeti vlada Sotona, ali ja znam da Bog ima rešenje za problem zla i ja želim još više da budem na Njegovoj strani.“

Na kraju ćemo pročitati tekst koji se nalazi u poslednjoj biblijskoj knjizi. To je knjiga Otkrivenje, 21. poglavlje. Ovde se nalazi čvrsto Božje obećanje da će doći dan kada će nestati zla. Tekst kaže:

„I videh nebo novo i zemlju novu, jer prvo nebo i prva zemlja prodoše. I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalim nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svojemu. I čuh glas veliki s neba gde govori: ‘Evo skinije Božje među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima, Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više, jer prvo prođe.’ I reče Onaj što seđase na prestolu: ‘Evo sve novo tvorim.’ I reče mi: ‘Napiši, jer su ove reči istinite i verne.’ I reče mi: ‘Svrši se. Ja sam alfa i omega, početak i svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode žive za badava. Koji pobedi dobiće sve, i biću mu Bog, i on će biti moj sin.’“